

РЕШЕНИЕ

№ 19684

гр. София, 09.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 03.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4723** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. С., гражданин на А. ЛНЧ [ЕГН], адрес [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ на МС срещу Решение № 3179 от 16.04.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на административно-производствените правила. Обжалваният административният акт е постановен в нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Счита, че административният орган е игнорирал факта, че причините да напусне страната си са свързани с наличието на заплахата за неговия живот и сигурност. Решаващият орган неправилно е приел, че спрямо него не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Изводите направени от същия относно личното му положение намира за неправилни, необосновани и противоречащи на изложената от оспорващия бежанска история.

Твърди се, че административният орган в обжалвания акт не е разгледал поотделно и в тяхната съвкупност изложените от оспорващия факти обуславящи основателността на искането му за предоставяне на статут на бежанец. Евентуалното му завръщане в А. ще доведе до реална заплахата за живота и сигурността му. Ето защо счита, че спрямо него са налице

обстоятелствата визири в чл.9, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Сочи се, че е налице риск от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, т.е. хипотезата на чл.9 ал.1 т.2 от ЗУБ. Такъв риск е налице и не може да се завърне в А.. Твърди се, че изводите относно настоящата ситуация в А., са базирани на подход, който противоречи на методологията на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (EUAA), публикувана на интернет-страницата й изискваща цялостна преценка на основанията за предоставяне на статут, което е свързано най-вече със събиране на доказателства от повече от един източник и анализирането им в количествено и качествено отношение. Заявява, че в решението са посочени единствено справки, изготвени от ДАБ, където не са посочени източниците, въз основа, на които са изготвени.

В съдебно заседание, оспорващия С. се явява лично и чрез преводача заяви, че е депортиран от Германия, тъй като преди това минал през България и са му взети пръстови отпечатыци. Заяви, че в която и друга държава да замине винаги ще бъде депортиран заради пръстовите отпечатыци, които са налични в базата данни в България. Моли съда да се произнесе с положително за него решение, за да може в бъдеще да си извадя документи и да живее тук. Иска да работи и да се устрои в България.

Отвратната страна чрез юрисконсулт Г. намира решението на Председателя на ДАБ като правилно и законосъобразно издадено. Афганистанският гражданин не отговаря на условията на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. В тази връзка, моли да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна.

СГП, чрез прокурор Яни Костов намира жалбата за основателна. Сочи, че обстановката в А. е сложна и може да настъпи опасност за бежанеца, ако бъде върнат в страната по произход.

Административен съд София - град, I отделение, 4 - ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството за закрила е започнало по молба за международна закрила с вх. №– ВР – 13- 391 от 29.04. 2024 г. подадена от А. С., от мъжки пол, [дата на раждане] в [община], А., гражданин на А., етническа принадлежност – пащун, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН], с лични данни установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т. 3 от ЗУБ. След това е регистриран на същата дата и настанен в ПМЗ-Военна рампа на РПЦ [населено място], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“. Чужденецът е поканен лично по надлежният ред за провеждане на интервю на 08.05.2024 г. На 13.05.2024 г. е изготвена докладна записка с Вх. № ВР-275, видно от която А. С. не изчаква края на административното производство за предоставяне на международна закрила, а напуска самоволно общежитието на отдел ПМЗ - Военна рампа, където е настанен и с Решение № 7590 от 08.07.2024г. на зам. Председателя на ДАБ при МС, производството за предоставяне на международна закрила е прекратено.

Същият е задържан от властите в Германия и е върнат в Република България съгласно Регламент Д. (Регламент (ЕС) №604/2013). С молба рег.№ УП 16024/18.12.2024 г. производството му за предоставяне на международна закрила е възобновено и кандидат - бежанецът е настанен в РПЦ-гр. С., отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа“.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език. Интервюто е проведено в присъствието на преводач от и на езика пащу. Видно от протокола за проведено интервю с Рег. № УП - 16024 от 03.01.2025 г. чуждият гражданин разказва, че е напуснал нелегално А. около година и половина преди интервюто, заминал за И., останал там около 5 месеца и след това влязъл в Турция, където

останал 2 месеца, след което тръгнал към България. Влязъл нелегално на българска територия около 8 месеца преди посоченото интервю, не е искал да подава молба за закрила, но бил принуден, защото бил арестуван на път за Германия. След като подал молбата, не изчакал отговора и няколко дни по-късно тръгнал в посока Германия, но след като подал молба за закрила, заради съвпадение на пръстовите отпечатащи бил върнат отново в Република България.

А. С. мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че имал любовна връзка с братовчедка си, за която разбрали братята ѝ, те имали отношения с талибаните и започнали да му създават проблеми. Според думите му, той лично никога не се е виждал с талибаните, те го търсили няколко пъти по телефона, той не се е опитал да се премести да живее на друго място, а решил да напусне родината си, защото знаел, че ще има проблеми с тези хора. Заявява, че никога не е имал проблеми; заради етноса или религията си, не е членувал в политическа партия или организация, и никога не е бил арестуван, съден или осъждан.

За установено се приема, че чужденецът е гражданин на А., етническата му принадлежност е пащун. За достоверно е прието твърдението на молителя, че той не е политически ангажиран. Прието е, че данни от които да е видно, че той е напуснал- родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение няма и никога не е бил заплашван по една от посочените причини.

Констатирано е, че няма данни за личностно преследване, осъществено спрямо него, в представената бежанска история не се открива личен мотив. Твърденията, че може да има проблеми с братята на братовчедка му, заради любовната им връзка не са повод да получи закрила, приема адм. орган.

Направен е извод, че действията и твърденията на кандидата са основание да не се кредитира бежанската история с доверие, както и че анализът на заявления в хода на административното производство обстоятелства показват, че на фона на общата общественно-политическа и социално-икономическа обстановка в А., той е направил опит да представи бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти. Изтъкнатите опасения за проблеми с талибаните, заради службата му в А. се считат за хипотетични и недоказани, представени единствено с цел получаване на международна закрила в Република България.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR105C2404290011.

Приложена е справка с вх. № МД –02 – 120/07.03.2025 г. относно актуалната общественно – политическа обстановка в А., на която се е позовавал в решението си адм. орган.

Получено е становище от ДАНС с рег. № М-16024 от 31.03.2025г., че не възразява да бъде предоставена закрила на А. С., [дата на раждане] , гражданин на А., в случай, че отговаря на условията на ЗУБ.

Изготвено е становище с рег. № УП – 16 024/14.04. 2025 г. на гл.експерт в отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, РПЦ – С., с което е направено предложение да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

При така изложената фактическа обстановка, ответникът е формирал извод, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като чужденецът не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“.

Направен е извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ. В оспореното решение са изложени доводи, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по

чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в А. е прието, че в страната няма вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Същевременно не са налице и други причини от хуманитарен характер за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл. 8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 и ал. 8 за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. С оглед изложеното, по молбата на А. С., [дата на раждане] , гражданин на А., е отказано предоставяне на международна закрила с оспореното решение.

Ответникът е представил и по делото е приета актуална справка № МД-02-120 от 07.03.2025г., за общото положение в А., нивото на сигурност, отношението на талибаните към лица, свързани с предишното правителство.

От правна страна, жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган – председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентиранията правила в ЗУБ – приета е молба за международна закрила от А. С., гражданин на А., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю е участвал преводач от езика пащу, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси.

Съдът счита, че обжалвания административен акт е мотивиран, издаден е при изяснена фактическа обстановка, обсъдена е актуалната обстановка в А. и е формиран извод, че в контекста на личната бежанска история няма основание за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Така постановеното решение е съответно на материалния закон.

В чл. 73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай, че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут. В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и най- вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият е напуснал родината си преди около година и половина, заминал за И., останал там 5 месеца и заминал за Турция нелегално, за около 2 месеца, след което пътувал до България, пристигнал преди около 8 месеца, подал молба за закрила и след това заминал за Германия, там подал молба за закрила и го депортирали обратно. Заявява категорично, че е искал закрила в Германия, а не в България.

Като причина за напускане на страната по произход сочи, че е имал любовна връзка с братовчедка, братята й разбрали и тъй като имали отношение отношения с талибаните започнали да създават проблеми и заявява, че не иска да се върне в А., тъй като ще продължи да има проблеми с братята й.

В интервюто изрично е посочил, че спрямо него не е имало заплахи. Анализирайки бежанската история на оспорващия, обосновано административният орган е приел, че историята на търсещия закрила не е бежанска и причините за напускането на страната му на произход имат икономически характер. Няма данни за никакъв страх от преследване, не е заплашван и преследван, не е съден или осъждан. Намерението му не е било да подава молба за закрила в България, а да се установи в Германия. Молбата за закрила е подал, тъй като е върнат в България на основание Регламент (ЕС) № 604/2013 /Регламент Д./.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак, релевантен за статута на бежанец. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. "Мигрант", съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно административният орган е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл. 9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г.относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл. 15, б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си А., поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Ситуацията в А. изключва приложението на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ и възможността за получаване на хуманитарен статут само въз основа на общата ситуация на несигурност и насилие в страната по произход. В А. няма нито вътрешен въоръжен

конфликт, нито страната е в международен въоръжен конфликт, които да застрашават сигурността на гражданите лица. Въз основа на актуалната справка за А. се прави извод, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото. Не на последно място следва да се посочи, че оспорващия е запознат с Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел и административният орган.

Предвид социалната и икономическа обстановка в А., връщането на жалбоподателя в страната по произход не нарушава човешките му права, нито забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Правителството полага усилия за управление на икономиката на страната. Има признаци на умерено икономическо съживяване, вносът е увеличен с 36% за първите пет месеца на 2023 г., което предполага, че има възстановяване на търсенето в икономиката. Представената справка с вх. № МД-02-120 от 07.03.2025г. от дирекция „Международна дейност“ пир ДАБ, потвърждава извода на адм. орган, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Не е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Няма данни за опасност, която да е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От цитираните справки не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. От анализа на информацията в същата справка може да се направи обоснован извод, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9, но видно от материалите по преписката А. С. не попада в тази категория. Въпреки трудната икономическа обстановка в която се намира А., може да се направи обоснован извод, че ситуацията свързана със сигурността там значително се е подобрила и не може да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидата в родината му по произход би довело да някакви неблагоприятни последици за него.

Изложеното по - горе налага извода за законосъобразно постановен от административния орган отказ за международна закрила предвид липсата на хипотезите по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Проведеното интервюто с оспорващия в ДАБ е оформено в нарочен протокол и е подписан от длъжностно лице, интервюиран и преводач, като се посочва, че текстът е преведен

на разбираем език за чужденеца -пащу. И изрично в протокола е записано, че не са съществували комуникативни пречки. В заключение, следва да се посочи, че съставения протокол, в който е обективизирано интервюто е подписан без възражение от чужденеца, от интервюиращ орган, от преводача - за точността и верността на превода.

Следва да се посочи още, че справката за актуалната обществено-политическа обстановка в А., представена от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ е официален свидетелстващ документ за отразените обстоятелства, съставени по установен ред и форма и се ползват с материална доказателствена сила.

В този смисъл оспореното решение е издадено без да са допуснати съществени нарушения на адм.производствените правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващия, в съответствие на материалния закон и на целта на закона.

С оглед изложеното, правилно ответникът по същество е приел, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана. По никакъв начин не са оборени мотивите на адм. орган, както и оспорващия не представи доказателства за твърденията в жалбата си.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. - град, I-во отделение, 4 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. С., гражданин на А. ЛНЧ [ЕГН], адрес [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ на МС срещу Решение № 3179 от 16.04.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ